



ΕΤΟΣ 60όν

28 Ὀκτωβρίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3100)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΙΕΙΡΟΥ

Πρός τήν οἰκία τοῦ Ἰάειρου

Γαληνεύοντας ὁ Ἰησοῦς μέ ἕνα ῥόγο του τή θάλασσα, ἀπέδειξε ὅτι εἶναι κύριος τῆς ἀλλογῆς κτίσης. Λίγο μετά βγάζοντας μέ ἕνα πρόσταγμά του τά δαιμόνια ἀπό τόν δαιμονισμένο τῶν Γαδαρηνῶν, φανέρωσε ὅτι κυριαρχεῖ πάνω στίς ἀγγελικές δυνάμεις. Στή συνέχεια, χαρίζοντας, πάλη μέ τόν ῥόγο του, τήν ἀνάσταση στήν κόρη τοῦ Ἰάειρου, ἀποκάλυψε ὅτι εἶναι κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ὅλα ὑπακοῦνε ἀμέσως στόν ῥόγο του, ἐπειδή αὐτός εἶναι ὁ Θεός καί δημιουργός τῶν ἀπάντων.

Ὁ Ἰάειρος ἦταν ἀρχισυνάγωγος στήν Καπερναοῦμ. Προηγουμένως δέν εἶχε πλησιάσει τόν Κύριο. Τώρα ὅμως, ῥόγω τῆς βαριάς ἀσθενείας τῆς δωδεκάχρονης κόρης του, πηγαίνει πρὸς αὐτόν καί τόν παρακαλεῖ νά τή θεραπεύσει. Ἀπό ἐδῶ φαίνεται καθαρά ὅτι οἱ θλίψεις, ὅταν τίς ἀντιμετωπίζουμε σωστά, ἀποδεικνύονται μεγάλη εὐκαιρία, γιά νά πλησιάσουμε τόν Θεό καί νά σωθοῦμε. Ἐπειδή ὁ Ἰάειρος δέν διέθετε ὑψηλή πίστη πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, τοῦ ζητάει νά πορευθεῖ στόν οἶκο του, προκειμένου νά χαρίσει τήν ὑγεία στήν κόρη του. Ὁ Ἰησοῦς συγκαταβαίνοντας στήν ἀδυναμία τοῦ Ἰάειρου, ἀλλά καί ἐπειδή προγνώριζε τί θά συμβεῖ, δηλαδή ὁ θάνατος καί ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης, δέχεται νά πορευθεῖ μαζί του μέχρι τήν οἰκία του.

Τόν ἀκολουθοῦσε πολλὺς κόσμος· ἄλλοι, γιά νά δοῦν τό θαῦμα, ἄλλοι ἐπειδή ὁ Ἰάειρος ἦταν ἐπίσημο πρόσωπο, ἄλλοι διότι ἐπιζητοῦσαν τή δική τους σωματική θεραπεία, ἐνῶ ἄλλοι ἀπό περιέργεια. Λίγοι ἦταν αὐτοί πού, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τόν ἀκολουθοῦσαν, ἐπειδή τό πρῶτο πού τοὺς ἐνδιέφερε ἦταν ὁ ῥόγος καί ἡ διδασκαλία του.

Ἡ αἱμορροῦσα γυναίκα

Ἀνάμεσα στό πλῆθος ἦταν καί μιὰ γυναίκα πού ἔπασχε ἀπό αἱμορραγία



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστη ὡς προϋπόθεσις τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσών παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνή οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπό ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενον δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γάρ ἔγνω δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνή ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰωάννην καί Ἰάκωβον, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχρῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

δώδεκα ἔτη. Αὕτη κρυφά μέ πολλή πίστη ἀκούμπησε τό ἄκρο ἀπό τό ἔνδυμα τοῦ Κυρίου καί ἀμέσως ἔγινε καλή. Δέν εἶναι τυχαῖο τό γεγονός ὅτι ὅσα χρόνια ἔπασχε αὕτη ἡ γυναίκα, τόσων ἐτῶν ἦταν ἡ θυγατέρα τοῦ Ἰάειρου. Αὐτό δείχνει ὅτι ὅταν ἡ αἰμορροούσα ἀσθένησε, τότε ὁ Θεός ἔφερε στόν κόσμον ἐκείνη πού θά γινόταν ἡ ἀφορμή γιά τή θεραπεία της. Κανένας ἄνθρωπος, ὅσο καί ἂν πάσχει, δέν εἶναι ἔξω ἀπό τή θαυμαστή πρόνοια καί φροντίδα τοῦ Θεοῦ. Γιά ὄλους ὁ Θεός μεριμνᾷ καί φροντίζει μέ τέλειο τρόπο. Γι' αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο νά φρονοῦμε ὅτι οἱ θλίψεις καί οἱ πόνοι μας προέρχονται μόνο ἀπό τά δικά μας ἡλάθη καί ποτέ ἀπό τόν Θεό. Ἄν κρατᾷμε μιά τέτοια στάση, ὁ Θεός θά μᾶς δώσει τό πνεῦμα τῆς μετανοίας καί τή λύση στά ποικίλα προβλήματά μας στόν κατάλληλο καιρό.

Ἡ αἰμορροούσα πλησίασε κρυφά τόν Κύριο, διότι ἀπό νομικῆς ἀπόψεως ἦταν ἀκάθαρτη καί δέν ἔπρεπε νά ἀγγίζει κανέναν. Ὁ Κύριος ὁμως τήν φανέ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καί ἔπεσε εἰς τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά ἔλθῃ εἰς τό σπίτι του, διότι εἶχε μιᾶ μοναχοκόρη, ἠλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δέ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τόν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασχε ἀπό αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καί εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τήν περιουσίαν της σέ γιαιτρούς καί δέν μπόρεσε νά θεραπευθῇ ἀπό κανένα, ἦλθε κοντά του ἀπό πίσω, ἄγγιξε τήν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καί ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καί ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποῖός μέ ἄγγιξε;». Ἐπειδή δέ ὅλοι τό ἤρνούντο, εἶπε ὁ Πέτρος καί ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καί σέ συνθλίβει καί σύ λές, “Ποῖός μέ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος μέ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπό ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δέν διέφυγε τήν προσοχήν, ἦλθε μέ τρόμον, ἔπεσε στά πόδια του, καί τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὄλον τόν κόσμο τήν αἰτίαν, διὰ τήν ὁποίαν τόν ἄγγιξε καί πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτός δέ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καί τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μήν ἐνοχλῆς πλέον τόν διδάσκαλον». Ὁ δέ Ἰησοῦς, ὅταν τό ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μή φοβάσαι· μόνον πίστευε καί θά γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τό σπίτι, δέν ἐπέτρεψε σέ κανένα νά μῆπῃ μαζί του, παρά εἰς τόν Πέτρον, τόν Ἰωάννην καί τόν Ἰάκωβον καί εἰς τόν πατέρα τοῦ κοριθιοῦ καί εἰς τήν μητέρα. Ἐκλαιγαν δέ ὅλοι καί τήν θρηνολογοῦσαν. Αὐτός δέ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δέν ἐπέθανε ἀλλά κοιμᾶται». Καί τόν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἄλλ’ αὐτός ἀφ’ οὗ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπασσε τό χέρι της καί ἐφώναξε, «Κορίτσι, σῆκώ ἐπάνω». Καί ἐπέστρεψε τό πνεῦμά της, ἐσηκώθη ἀμέσως, καί ὁ Ἰησοῦς διέταξε νά τῆς δώσουν νά φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτός δέ τοὺς παρήγγειλε νά μή ποῦν σέ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ρωσε, γιά νά δείξει ὅτι δέν ἀποφεύγει τοὺς ἀκαθάρτους. Ἦλθε στή γῆ, γιά νά ἀναζητήσει, νά διορθώσει καί νά σώσει τοὺς ἀκάθαρτους, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀμαρτωλοὺς καί ὅσους βρίσκονται στήν πλάνη. Ἐπίσης, μέ τή φανέρωσή της, τήν ἀπάληξε ἀπό τόν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως γιά τό ὅτι ἠλαθραῖα ἀπέσπασε ἀπό αὐτόν τήν θεραπεία. Ἀκόμη, μέ αὐτό τόν τρόπο τῆς διόρθωσε τήν ἀφελή σκέψη ὅτι θά μπορούσε νά διαφύγει τήν προσοχή του. Ταυτόχρονα φανέρωσε τή μεγάλη της πίστη ἐνώπιον ὄλων, ὥστε νά παρακινήθοῦν πρὸς μίμησή της καί οἱ ἄλλοι. Ὁ ἀρχισυνάγωγος, βλέποντας τό μεγάλο αὐτό θαῦμα, στερεωνόταν στήν πίστη του καί προστατευόταν ἀπό τόν κίνδυνο ἐνδεχόμενης ἀπογοήτευσης, ὅταν σέ λίγο θά μάθαινε ὅτι ἡ κόρη του πέθανε. Γι’ αὐτό ἄλλωστε ὁ Κύριος χρονοτριβοῦσε, γιά νά προφτάσουν δηλαδή οἱ ἀγγελιαφόροι καί νά ἀναγ-

28 Ὀκτωβρίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ.
† ΤΗΣ ΦΩΤΟΦΟΡΟΥ ΣΚΕΠΗΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ
ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ. Τερεντίου, Νεονίλλης, Εὐνίκης καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων·
Στεφάνου ὁσίου τοῦ Σαββαΐτου. Τῶν ἐν Ῥεθύμνῃ τεσσάρων νεομαρτύρων († 1824).
Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐπὶ τῷ νικηφόρῳ τῶν Ἑλλήνων ἐν Βορείῳ Ἠπειρῶ πολέμῳ (1940).
Ἰσχος: δ΄ - Ἐωθινόν: Γ΄ - Ἀπόστ.: Ἐβρ. θ΄ 1-7 - Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Νοεμβρίου, Ε΄ ΛΟΥΚΑ.
Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18 - Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31.

γείηουν τὸ γεγονός ὅτι πέθανε τὸ κορίτσι. Ἔτσι καὶ ὁ θάνατός της πλεόν θά ἦταν φανερός καὶ πολὺ περισσότερο ἢ ἀνάσταση πού θά ἐπακοιλουθοῦσε.

Στὴν οἰκία τοῦ Ἰάειρου - Ἡ ἀνάσταση

Μόλις ὁ Κύριος εἰσηῆθε στὴν οἰκία τοῦ Ἰάειρου εἶδε ὄλους νά κλαῖνε καὶ νά θρηνοῦν τὴ νεκρὴ κόρη του. Τότε τοὺς εἶπε τὸν ἀναπάντεχο γι' αὐτοὺς λόγῳ νά μὴν κλαῖνε, διότι τὸ κορίτσι δέν πέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται. Αὐτὸ τὸ ἔκανε, καταρχὴν γιὰ νά δείξει ὅτι καὶ πρὶν ἀκόμη ἐπιτελεῖται ὁποιοδήποτε θαῦμα, γνωρίζει πολὺ καλὰ τί πρόκειται νά συμβεῖ, καθὼς ἐπίσης ὅτι τοῦ εἶναι πολὺ εὐκόηο νά ἀναστήσει ὁποῖον θέλει. Παράλληλη, ἀποκαλύπτει πῶς ἐνεργεῖ καὶ δημιουργεῖ ὡς Θεός. Θέλει μόνο, καὶ ἀμέσως γίνεται αὐτὸ πού θέλει. Λέει μόνο, καὶ τὰ πάντα δημιουργοῦνται. Ἐπίσης, λέγοντας ὅτι τὸ κορίτσι κοιμᾶται, φανερῶνει τὴ μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἀφοῦ πλεόν ἦλθε αὐτὸς στὸν κόσμῳ, ὁ θάνατος πλεόν καταργήθηκε. Μεταβλήθηκε σὲ ἀπλό ὕπνο. Ὅηοι μέλλοιμε, σύμφωνα μὲ τὴν προεικόνιση τῆς ἀναστάσεως τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου, νά ἀκούσουμε τὴ φωνὴ του καὶ νά ἀναστηθοῦμε. Οἱ μὲν δίκαιοι θά χαίρονται αἰῶνια, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ θά κολάζονται αἰῶνια.

Γι' αὐτὸ δέν πρέπει νά φοβόμαστε καθόλου τὸ σωματικὸ θάνατο, οὔτε νά ληυόμαστε γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ὅπως ὅσοι δέν πιστεύουν καὶ δέν ἐλπίζουν σὲ τίποτε. Ἔνας φόβος μόνο θά πρέπει νά μᾶς συνέχει· νά μὴ φανοῦμε ἀνάξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι μείνουμε αἰῶνια χωρισμένοι ἀπὸ αὐτόν. Ἄν διατηροῦμε μέσα μας αὐτόν τὸν εὐλογημένο φόβο, τότε σταδιακὰ θά μεταβληθεῖ σὲ ἀγάπη γεμάτη εὐλάβεια πρὸς τὸν Θεό, ἡ ὁποία θά μαρτυρεῖ μέσα μας ὅτι μεταβήκαμε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμῳ μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
